

Arrest

nr. 140 965 van 13 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIJFDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van X met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat A. VALCKE, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 oktober 2010 diende verzoeker een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als student, waarna hij d.d. 5 maart 2012, in het bezit werd gesteld van een E-kaart.

1.2. Op 31 augustus 2011 liep het onderzoeksproject aan de KU Leuven op basis waarvan verzoeker zijn aanvraag indiende, af. Verzoeker schreef zich in bij de VDAB als werkzoekende op 9 november 2011. Hij werd nog tijdelijk tewerkgesteld van 17 november 2011 tot 20 december 2011.

1.3. Vanaf 1 januari 2012 ontving verzoeker werkloosheidsuitkeringen.

1.4. Van 29 mei 2012 tot 28 mei 2013 volgde verzoeker een stage bij IFOAM EU Group.

1.5. Bij schrijven van 19 juli 2013, ter kennis gebracht op 20 augustus 2013, werd verzoeker verzocht om recente bewijzen voor te leggen van zijn activiteiten. Hij deed dit op 12 september 2013.

1.6. Op 27 maart 2014 werd de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) genomen.

1.7. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 oktober 2014.
Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene deed de aanvraag tot verklaring van inschrijving op 08/10/2010 als student. Hij legde een inschrijvingsbewijs als student aan de Katholieke Universiteit Leuven (academiejaar 2010-2011) voor, een verklaring betreffende voldoende bestaansmiddelen en een bewijs van ziekteverzekering. Hij kwam op die basis onmiddellijk de bijlage 8.

Uit het administratief dossier en verder onderzoek blijkt dat betrokkene daarna nog actief is geweest als werknemer en thans al geruime tijd werkloosheidsuitkeringen ontvangt.

Gezien uit het administratief dossier bleek dat de laatste tewerkstelling reeds op 20/12/2011 was stopgezet, werd hem overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980 gevraagd bewijzen voor te leggen om te kunnen controleren of hij nog aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.

Vandaar dat betrokkene op 19/07/2013 werd verzocht nieuwe stavingsdocumenten voor te leggen van zijn actieve zoektocht naar werk en zijn reële kans op tewerkstelling of desgevallend bewijzen van economische activiteiten en/of bestaansmiddelen voor te leggen.

Betrokkene heeft daarop een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB binnengebracht, het resultaat van Franse lessen die hij heeft gevolgd, beslissing van de RVA met toelating om stage te verrichten van 29/05/2012-28/11/2012 en van 29/11/2012-28/05/2013, attest van de hulpkas voor werkloosheidsuitkeringen dd.22/08/2013 met overzicht van ontvangen werkloosheidssteun in de periode van januari 2012 tot en met juli 2013, talrijke sollicitatiemails en enkele reacties van werkgevers.

Aan de hand van de voorgelegde bewijzen van werkloosheidssteun en het eigen intern onderzoek moet worden vastgesteld dat betrokkene niet meer is tewerkgesteld geweest sedert 20/12/2011. Overeenkomstig art. 42bis §2,3° van de wet van 15/12/1980 kon betrokkene nog zes maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Gezien deze zes maanden reeds ruimschoots verstreken zijn en uit onderzoek is gebleken dat betrokkene niet meer aan het werk is gegaan, kan hij dus niet meer als werknemer beschouwd worden. Bovendien bewijst hij niet onder enige andere uitzonderingsgrond te vallen overeenkomstig art 42bis, §2 van de wet van 15/12/1980.

Hij voldoet evenmin aan het statuut van werkzoekende ingevolge art 50§2-3° van het KB van 08/10/1981.

Betrokkene heeft wel aangetoond dat hij ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB en dat hij actief op zoek is naar werk, maar nergens uit zijn dossier kan blijken dat hij een reële kans maakt op een tewerkstelling. Uit de voorgelegde sollicitaties blijkt dat betrokkene een gediplomeerd landbouwingenieur is met specialisatie ("Agricultural Economics and Rural Development") en tevens een aanvullende master of science heeft behaald ("Integrated Rural Development and Management of Rural Space"). Zijn sollicitatie-inspanningen concentreren zich uitsluitend op functies die in lijn liggen met deze diploma's. Toch slaagt betrokkene er ondanks de talrijke sollicitaties en het volgen van stages bij de IFOAM EU Group kennelijk niet in een gepaste functie te bekomen in zijn studiedomein. De sollicitaties gebeuren allemaal in het Engels. Hoewel zijn kennis van het Frans aan de hand van studieresultaten werd aangetoond, heeft betrokkene in bepaalde sollicitatiemails toe dat zijn kennis Nederlands te beperkt is voor sommige functievereisten. Niettegenstaande de vele sollicitaties die betrokkene heeft ondernomen,

voegt hij bitter weinig reacties toe van werkgevers en als hij dan al eens verder wordt opgenomen in een selectieprocedure, valt de keuze kennelijk op andere kandidaten getuige het feit dat hij nog steeds zonder werk zit. Gelet op het feit dat meneer ondertussen reeds meer dan twee jaar niet meer aan het werk is, kan er dan ook bezwaarlijk worden vastgehouden dat meneer een reële kans zou beschikken om te worden aangesteld. Uit niets blijkt dat er binnenkort verandering zal komen in zijn aanslepende periode van werkloosheid, noch worden andere overtuigende bewijzen voorgelegd dat betrokkene eventueel in een meer generieke functie (waarbij zijn gespecialiseerde diploma en werkervaring minder een rol spelen) kan worden aangesteld.”.

1.8. Op 31 oktober 2014 deed verzoeker een nieuwe aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst. Hij maakte een werkcontract over van 18 juli 2014.

1.9. Op 3 november 2014 liet de verwerende partij weten dat het feit dat verzoeker inmiddels tewerkgesteld zou zijn, geen invloed meer heeft op de ter kennisbrenging van de beslissing van 27 maart 2014.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt dat de huidige zaak in het Frans zou worden behandeld. De Raad stelt evenwel vast dat de thans bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden een vervolgbeslissing is van de verklaring van inschrijving die verzoeker op 8 oktober 2010 te Leuven in het Nederlands heeft ingediend. Het betreft te dezen een beslissing genomen door een centrale dienst waarvan de werking het ganse grondgebied van het Rijk beslaagt. Overeenkomstig artikel 40, §1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken, moet in dat geval het bestuur de taal gebruiken waarvan de betrokkene zich heeft bediend, in casu het Nederlands. Aangezien de bestreden beslissing aldus terecht werd genomen in het Nederlands, dient de zaak overeenkomstig artikel 39/14 van de vreemdelingenwet door de Raad eveneens in het Nederlands te worden behandeld.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij voert aan dat verzoeker op 20 november 2014 een nieuwe aanvraag indiende en er hem een bijlage 19 werd overhandigd.

Een bijlage 19, een *aanvraag van verklaring van inschrijving*, betreft een voorlopig verblijfsdocument dat het verblijf dekt gedurende de behandeling van de aanvraag. Het verleent geen definitief verblijfsrecht aan de betrokkene. Het betreft te dezen slechts een tijdelijk verblijfsdocument en nog geen definitief verblijfsrecht. Verzoeker heeft dan ook nog steeds een belang bij het aanvechten van de beëindiging van zijn verblijf. De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt :

“Moyens pris :

- *de la violation de l'article 42 de la loi du 18 juillet 1966 concernant l'emploi des langues en matière administrative prescrite à peine de nullité, de l'article 30 de la directive 2004/38, et du principe de bonne administration ;*
- *de la violation du principe de bonne administration ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation ;*
- *de la violation des articles 40, §4, 1° et 42 bis §1 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'excès de pouvoir ;*
- *de la violation de l'article 42 bis, §2, 3° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et de l'article 50 §2 3° du décret royal du 18 octobre 1981 concernant l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation ;*
- *de la violation de l'article 42 bis, §2, 4° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation ;*
- *de la violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la*

motivation formelle des actes administratifs et du principe de proportionnalité en droit de l'Union européenne;

A. Premier moyen : de la violation de l'article 42 de la loi du 18 juillet 1966 concernant l'emploi des langues en matière administrative prescrite à peine de nullité, de l'article 30 de la directive 2004/38, et du principe de bonne administration.

La partie défenderesse a enfreint le principe de bonne administration et méconnu l'article 42 de la loi du juillet 1966 et l'article 30 de la directive 2004/38 en négligeant d'informer le requérant de son droit de communiquer dans la langue officielle de son choix et en refusant de répondre à sa demande de recevoir la décision attaquée en français.

L'article 42 de la loi du 18 juillet 1966 impose aux services centraux l'obligation de rédiger les actes, certificats, déclarations et autorisations dans une des trois langues officielles dont le particulier intéressé requiert l'emploi. Or le requérant n'a jamais été informé de cette faculté par la partie défenderesse qui lui a simplement imposé son choix de la langue dans son premier courrier du 20.08.13.

La seule raison qui puisse expliquer cette imposition est le fait que le premier lieu où le requérant s'est domicilié en Belgique se trouve en région de langue néerlandaise au sens de la loi précitée. Cependant les règles concernant l'emploi des langues qui s'appliquent aux services locaux (articles 9-31 de la loi précitée) sont distinctes de celles qui s'appliquent aux services centraux (articles 39-47). La partie défenderesse ne pouvait dès lors raisonnablement conclure que le requérant avait choisi d'utiliser le néerlandais comme langue puisque l'article 12 de la loi précitée lui imposait l'emploi de cette langue avec l'autorité communale de Leuven.

La partie défenderesse aurait dû donc informé le requérant de la faculté d'utiliser le français dans ses rapports avec un service central tel que l'Office des Etrangers. Ce manquement est d'autant plus frappant étant donné que la partie défenderesse elle-même a constaté que le requérant avait une meilleure connaissance du français dans la décision attaquée (pièce 1 : « Hoewel zijn kennis van het Frans aan de hand van studieresultaten werd aangetoond, heeft betrokkene in bepaalde sollicitatiesmails toe dat zijn kennis Nederlands te beperkt is voor sommige functievereisten. »)

Suite à la notification de la décision attaquée le 28.10.14, le requérant a informé la partie défenderesse qu'il désire avoir son dossier traité en français et à demander que la décision attaquée soit rédigée en français (pièce 25). Aucune suite n'a été donnée à cette requête en violation du principe de bonne administration qui exige que les particuliers reçoivent une réponse à leur demande dans un délai raisonnable.

La partie défenderesse aurait dû se conformer à l'article 42 de la loi précitée et accéder à la demande du requérant d'obtenir la décision attaquée en langue française afin de lui permettre « d'en saisir le contenu et les effets » comme l'exige aussi l'article 30 de la directive 2004/38."

4.1.2. De bestreden beslissing is een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft te dezen de beëindiging van een verblijfsrecht dat aan verzoeker werd toegekend op basis van de aanvraag tot verklaring van inschrijving van 8 oktober 2010, die hij in het Nederlands heeft gedaan te Leuven. Het is aldus een vervolgbeslissing van die aanvraag.

De verwerende partij, auteur van de bestreden beslissing, is een centrale dienst waarvan de werkkring het hele land bestrijkt in de zin van Hoofdstuk V van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 (hierna: taalwet bestuurszaken). Het feit dat de aanvraag via loketten van de gemeentelijke overheid wordt ingediend, doet daaraan geen afbreuk. Met betrekking tot de verhouding tussen burger en de centrale diensten, bepaalt artikel 41, § 1 van de taalwet bestuurszaken:

"§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

Aangezien verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf in de Nederlandse taal heeft ingediend bij de Leuvense autoriteiten, diende deze beslissing in de Nederlandse taal opgesteld te worden.

Artikel 42 van de taalwet bestuurszaken, dat bepaalt dat de centrale diensten de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen stellen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt, bevat als dusdanig geen verplichting aan de lokale overheden om de particulieren erop te wijzen dat ze de aanvraag gericht tot de centrale diensten kunnen indienen in de landstaal die ze verkiezen.

In die mate verzoeker daarbij een schending aanvoert van artikel 30 van de richtlijn 2004/38/EG, kan uit deze bepaling evenmin de verplichting worden afgeleid om aan de betrokkene de taalkeuze aan te

bieden. Deze bepaling bevat enkel de verplichting om de beslissing op een begrijpelijke wijze ter kennis te brengen. Uit de lezing van het verzoekschrift en de daarin ontwikkelde middelen blijkt dat verzoeker de strekking van de besteden beslissing zeer goed begrepen heeft, zodat aan de doelstelling van het genoemde artikel 30 werd voldaan.

Het feit dat verzoeker, nadat de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, op 20 november 2014 meedeelde een nieuwe bijlage 19 te hebben ontvangen en dat hij wenst dat zijn dossier in de toekomst in de Franse taal zal worden behandeld, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de thans bestreden beslissing terecht in het Nederlands werd genomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij toelicht als volgt :

“B. Deuxième moyen : de la violation du principe de bonne administration et de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation ;

La partie défenderesse a enfreint le principe de bonne administration ainsi que l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union, et a commis une erreur manifeste d'appréciation en notifiant la décision attaquée au requérant six mois après que la décision n'ait été prise alors que sa situation avait complètement changé entre temps.

La partie défenderesse a pris la décision attaquée le 28 mars 2014 mais a attendu non moins de six mois avant de la notifier au requérant le 28 octobre 2014 (pièce 1), date à laquelle la décision a pris effet. Pendant cette période, la situation du requérant a complètement changé.

Dans sa décision attaquée, la partie défenderesse met fin au séjour du requérant parce qu'elle considère qu'il n'est ni un travailleur, ni une personne ayant conservé le statut de travailleur ni un chercheur d'emploi. Or, le 22.07.14 – soit trois mois avant d'être notifié de la décision attaquée – le requérant a été engagé comme salarié à temps plein (pièces 19 et 20).

Bien que dans son arrêt n° 127 380 du 24 juillet 2014, Votre Juridiction a décidé qu'« un long délai de notification ne saurait être de nature à entacher la légalité d'une décision et dès lors emporter son annulation », la situation du requérant est différente. Au cas en l'espèce, le long délai de notification a une incidence directe sur l'exactitude des faits exposés dans la décision et sur la qualification juridique de ces faits qui a été retenue par la partie défenderesse.

Le délai de six mois entre la date de prise de décision et celle de sa notification implique ici que les éléments de fait sur base desquels la décision attaquée a été prise n'était plus d'actualité lorsque la décision a été notifiée au requérant. Les éléments de fait qui auraient pu permettre à la partie défenderesse de mettre fin au droit de séjour du requérant n'existaient donc plus au moment où la décision a été notifiée. L'absence de concordance entre les faits tels que constatés dans la décision attaquée à la date à laquelle elle a été prise et la situation du requérant à la date à laquelle la décision lui a été notifiée entraînent donc la péremption de la décision attaquée.

A cet égard, il est opportun de rappeler que selon l'article 30 de la directive 2004/38 sur le droit de séjour des citoyens de l'Union et de leur membres de famille (dite ci-après « la directive 2004/38 ») qui est d'application en vertu de l'article 15 de la même directive, les procédures de recours mises en oeuvre par les Etats membres doivent permettre « un examen de la légalité de la décision ainsi que des faits et circonstances justifiant la mesure envisagée ».

Au vu de ce long délai de notification, la partie adverse aurait dû procéder à la convocation du requérant avant de le notifier de sa décision afin de se satisfaire de l'exactitude des faits reprochés et de la qualification juridique qui en a été retenue conformément au principe de bonne administration. L'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, qui est d'application en vertu de l'article 50 lorsque qu'un Etat membre met en oeuvre le droit de l'Union, donne un droit à toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre.

Lorsque la décision a pris effet le 28.10.14, elle reposait sur une base factuelle erronée qui enfreint au principe de bonne administration et constitue une erreur manifeste d'appréciation. En s'abstenant de convoquer le requérant afin de se satisfaire du bien-fondé de sa décision prise six mois auparavant, la partie défenderesse a manqué à l'obligation de bonne administration contenue à l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union.”

4.2.2. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke

procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt verzoekers recht op verblijf beëindigd en hem een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 42bis van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepalingen de omzetting vormen van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht is derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het

Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). In casu, stelt de Raad vast dat noch richtlijn 2004/38, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit moeten worden gehoord.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beëindiging van het verblijfsrecht en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad stelt vast dat, alvorens de bestreden beslissing te nemen, de verwerende partij bij schrijven van 19 juli 2013, ter kennis gebracht aan verzoeker op 20 augustus 2013, om bijkomende inlichtingen heeft gevraagd. Verzoeker heeft aan deze vraag om inlichtingen gevolg gegeven op 12 september 2013. Verzoeker kan niet voorhouden dat zijn verblijfsrecht werd beëindigd zonder hem de kans te geven zijn situatie uiteen te zetten.

Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat er ruim zes maanden zijn verstreken tussen het nemen van de bestreden beslissing en het betekenen ervan, is er op zich geen wettelijke bepaling die voorschrijft binnen welke termijn de bestreden beslissing ter kennis moet worden gebracht. Verzoeker wist, gelet op het feit dat hij werd uitgenodigd zijn situatie uiteen te zetten in het kader van het onderzoek op grond van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, dat hij zijn zoektocht naar en kansen op het vinden van werk moest toelichten. Nadat hij bewijzen van sollicitaties, e.d. voorlegde op 12 september 2013, legde verzoeker geen verdere gegevens voor aan het bestuur. Ook van het feit dat hij vanaf 18 juli 2014 werk vond, maakte hij geen melding. Het is pas eerst wanneer hij op 28 oktober 2014 kennis neemt van het feit dat zijn verblijf werd beëindigd, dat hij het bestuur inlicht van het feit dat hij inmiddels werk vond en vraagt om de bestreden beslissing weer in te trekken. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat het bestuur niet op een zorgvuldige wijze zijn beslissing heeft voorbereid of hem niet de kans gegeven heeft zijn situatie uiteen te zetten.

De bestreden beslissing moet worden beoordeeld op het tijdstip dat zij werd genomen, aan de hand van de gegevens waarvan de verwerende partij kennis had of kennis diende te hebben. Het oordeel van de verwerende partij, op basis van de door verzoeker aan het bestuur voorgelegde sollicitaties, dat hij "bitter" weinig reacties krijgt op zijn sollicitaties en na meer dan twee jaar nog steeds werkloos is, dat verzoeker geen reële kans op tewerkstelling blijkt te hebben, is in het licht van de elementen waarvan het bestuur kennis had of kon hebben, niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker kan het de verwerende partij niet verwijten geen kennis te hebben van elementen die hij pas kenbaar heeft gemaakt nadat de bestreden beslissing genomen en betekend werd.

Het middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij toelicht als volgt :

"C. Troisième moyen : de la violation des articles 40, §4, 1° et 42 bis, §1er de la loi du 15 décembre 1980 (dite ci-après « la Loi ») sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, du principe de bonne administration ainsi que de l'excès de pouvoir ;

La partie défenderesse a enfreint le principe de bonne administration et commis un l'excès de pouvoir, en refusant de retirer sa décision au vu du fait que le requérant est désormais un travailleur au sens de l'article 40, §4, 1° de la Loi et, partant, que la partie défenderesse ne peut plus donc prétendre de faire un usage légitime de l'article 42 bis, §1 de la Loi pour mettre fin au droit de séjour du requérant.

Le requérant a été engagé comme travailleur salarié par la SA Agriconsulting Europe le 22.07.14 (pièces 19 & 20), soit plus de trois mois avant que la décision attaquée ne soit notifiée au requérant. Le 31.10.14, le requérant s'est vu délivrer une attestation d'enregistrement par l'autorité communale de la Ville de Bruxelles en application de l'article 42, §2 de la Loi (pièces 21 et 22). Cette attestation constitue un acte administratif destiné à constater la situation personnelle du requérant qui bénéficie d'un droit de séjour en tant que travailleur conformément à l'article 40, §4, 1° de la Loi (voir en ce sens l'arrêt du 23 mars 2006 de la Cour de Justice de l'Union Européenne dans l'affaire C-408/03 Commission c. Belgique aux points 62 et 63).

Etant donné que le requérant est un travailleur et remplit les conditions de l'article 40, §4, 1° de la Loi, la partie défenderesse ne peut plus se prévaloir de l'article 42 bis de la Loi dont l'application est subordonné à la condition que le citoyen de l'Union ne satisfasse plus aux conditions fixées à l'article 40, § 4 de la Loi. Or la partie défenderesse ne peut plus prétendre pouvoir valablement mettre un terme au droit de séjour du requérant puisque les conditions prévues pour l'exercice de ce pouvoir ne sont plus remplies. La décision attaquée est devenue caduc puisque le requérant satisfait à nouveau les conditions prévues à l'article 40, §4, 1° de la Loi.

Le requérant a aussi porté ces faits à l'attention de la partie défenderesse à deux reprises. Dans un premier temps, le lendemain de la notification de la décision attaquée l'asbl ADDE a demandé le retrait de la décision mais la partie défenderesse la refusée (pièce 23). Le requérant a adressé un deuxième courrier par lequel il a demandé le retrait de la décision par l'intermédiaire de son conseil du 20 novembre 2014 (pièces 26 & 27). A ce jour, cette demande reste sans suite.

Etant donné que la partie défenderesse a été immédiatement mise au courant que les éléments de fait sur base desquelles elle a pris sa décision ne reflétaient plus la situation personnelle du requérant et dès lors ne justifiait plus l'application de l'article 42 bis, §1er de la Loi, la partie défenderesse aurait dû retirer sa décision conformément au principe de bonne administration.

Le fait d'admettre que la partie défenderesse puisse faire usage de l'article 42 bis, §1er de la Loi pour mettre fin au droit du séjour du requérant alors même qu'il est désormais un travailleur au sens de l'article 40, §4, 1° de la Loi consisterait non seulement en une violation de la Loi mais constituerait aussi de l'excès de pouvoir."

4.3.2. Verzoeker voert aan dat hij heeft gevraagd om de bestreden beslissing in te trekken aangezien hij thans werknemer is in de zin van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet en aldus geen toepassing meer kon worden gemaakt van het genoemde artikel 42 bis, §1.

De Raad merkt vooreerst op dat de vraag aan het bestuur, na kennisname van de bestreden beslissing, om de beslissing alsnog in te trekken te beschouwen is als een willig beroep. Het bestuur is daarbij niet verplicht om op de vraag van de betrokkene in te gaan (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, 2014, nr. 1022; Rv.St., nr. 139152 van 1 januari 2005). Aan de orde is dus de vraag of het bestuur, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op feitelijke en juridisch correcte gronden kon overgaan tot het beëindigen van verzoekers verblijf.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld in de bespreking van het tweede middel heeft de verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing, zich gesteund op alle elementen die haar voorlagen, na verzoeker behoorlijk te hebben uitgenodigd om zijn situatie toe te lichten. Verzoeker betwist niet dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet langer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden zoals bepaald in artikel 42 bis van de vreemdelingenwet. In essentie betoogt verzoeker dat hij thans, postfactum, voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Een dergelijk standpunt leidt evenwel niet tot de conclusie dat het bestuur zich bij het nemen van de bestreden beslissing op een juiste gronden heeft gesteund. Het feit dat verzoeker op latere datum alsnog aan de verblijfsvoorwaarden voor EU-burgers meent te voldoen, sluit niet uit dat hij op basis daarvan nieuwe verblijfsaanvraag doet gelden; uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit ook gedaan heeft.

Het middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat hij uiteenzet als volgt :

"D. Quatrième moyen : de la violation de l'article 42 bis, §2, 3° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et de l'article 50, §2, 3° du décret

royal du 18 octobre 1981 concernant l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation ;

La partie défenderesse a commis une erreur manifeste d'appréciation en refusant de considérer que le requérant avait une chance réelle d'être engagé au sens de l'article 50, §2 3° du arrêté royal du 18 octobre 1981 (dit ci-après « l'Arrêté Royal ») et qu'il a conservé son droit de séjour en vertu de l'article 42 bis §2, 3° de la Loi.

Le 04.04.14, suite à un entretien pour déterminer si le requérant avait entamé les démarches nécessaires pour trouver un emploi, l'ONEM a émis un avis positif qui note que le requérant a « fourni des efforts suffisants pour vous insérer sur le marché de l'emploi, principalement pendant les 12 derniers mois précédant l'entretien » (pièce 18). Ceci démontre que le requérant poursuivait sa recherche d'un emploi à la satisfaction de l'ONEM.

Le requérant a entrepris des démarches non négligeables pour trouver un emploi et a envoyé non moins de 73 candidatures entre septembre 2011 et septembre 2013 (pièce 11). Suite à ces candidatures, le requérant a d'abord été engagé pour un stage de formation professionnelle d'une durée d'un an auprès de IFOAM EU Groupe du 29.05.12 au 28.05.13 (pièces 8 & 9) avant de trouver son emploi actuel.

Le 22.07.14, le requérant a été engagé comme gestionnaire de projet par la SA Agriconsulting Europe – une société spécialisée dans la gestion de projets dans les secteurs agricoles et sylvicoles en autres d'après le site internet de l'entreprise <<http://www.agriconsultingeurope.be/fr/notre-entreprise>> – sur base d'un contrat de travail d'une durée de plus de deux ans (pièces 19 & 20).

Ces faits démontrent sans équivoque que le requérant continuait d'avoir une réelle chance d'être engagé dans un rôle spécialisé en rapport avec ses diplômes contrairement à ce que la partie défenderesse affirme dans la décision attaquée :

« Gelet op het feit dat meneer ondertussen reeds meer dan twee jaar niet meer aan het werk is, kan en dan ook bezwaarlijk worden vastgehouden dat meneer een reële kans zou beschikken om te worden aangesteld. Uit niets blijkt dat er binnenkort verandering zal komen in zijn aanslepende periode van werkloosheid, noch worden andere overtuigende bewijzen voorgelegd dat betrokkene eventueel in een meer generieke functie (waarbij zijn gespecialiseerde diploma en werkervaring minder een rol spelen) kan worden aangesteld.»

Force est de constater que la partie défenderesse est arrivée à cette conclusion sur base de suppositions et sans prendre en considération l'avis des autorités publiques qui sont mieux placés pour déterminer si une personne a apporté « la preuve d'avoir une chance réelle d'être engagé » tel que prévu à l'article 50, §2, 3° de l'Arrêté Royal.

Dans ces conditions, le requérant aurait dû être considéré comme un demandeur d'emploi au sens de l'article 50, §2, 3° de l'Arrêté Royal. Dès lors, la partie défenderesse aurait dû reconnaître que le requérant pouvait prétendre au maintien de son droit de séjour conformément à l'article 42 bis, §2, 3° de la Loi au-delà d'une période minimale de six mois puisqu'il continuait à chercher un emploi et qu'il avait des chances véritables d'être engagé et dès lors ne pouvait être contraint de quitter le territoire (voir en ce sens l'arrêt du 26 février 1991 de la Cour de Justice de l'Union Européenne dans l'affaire C-292/89 R c. IAT ex parte Antonissen au point 21 ; voir aussi l'arrêt du 31 mai 2001 dans l'affaire C-43/99 Leclerc et Deaconescu c. Caisse nationale des prestations familiales, dans lequel la Cour a décidé qu'« une personne à la recherche réelle d'un emploi doit également être qualifiée de travailleur » dans un cas concernant un citoyen européen qui avait déjà travaillé dans l'Etat membre d'accueil).

Nous notons aussi à cet égard que l'article 14, point 4, paragraphe (b) de la directive 2004/38 interdit aux Etats membres de prendre une mesure d'éloignement contre un citoyen qui est à la recherche d'un emploi : « les citoyens de l'Union et les membres de leur famille ne peuvent être éloignés tant que les citoyens de l'Union sont en mesure de faire la preuve qu'ils continuent à chercher un emploi et qu'ils ont des chances réelles d'être engagés. » Cette disposition ne semble pas faire l'objet d'une mesure de transposition conforme en droit belge (voir à cet égard, Milieu & Europa Institute, "Conformity Study for Belgium Directive 2004/38/EC on the right of citizens of the Union and their family members to move and reside freely within the territory of the Member States", 2008, p 39: "Job seekers (Article 14(4)(b)): ... The Belgium legislation is not in compliance with the Directive, read in the light of the Antonissen case law." traduction libre : « Chercheurs d'emploi (Article 14 point 4 paragraphe (b)) ... La législation belge n'est pas conforme à la directive, vu à la lumière de la jurisprudence Antonissen »).

4.4.2. In het vierde middel betoogt verzoeker enerzijds dat de bestreden beslissing het advies van ONEM miskent, waarin werd vastgesteld dat verzoeker gedurende de laatste twaalf maanden voldoende inspanningen heeft geleverd om zich te integreren op de arbeidsmarkt. Hij wijst erop dat hij tussen september 2011 en september 2013 73 maal gesolliciteerd heeft en dat hij ten gevolge daarvan een beroepsopleiding van een jaar heeft gevolgd bij IFO AM EU Group van 29 mei 2012 tot 28 mei 2013. Het feit dat hij tenslotte op 22 juli 2014 werd aangeworven bij Agriconsulting Europe, wijst verzoeker er aldus op dat hij wel degelijk een reële kans op tewerkstelling had. Hij verwijst verder naar de het arrest

Antonissen van het Hof van Justitie en voert aan dat de ONEM op 4 april 2014 in een advies stelde dat verzoeker voldoende inspanningen leverde om zich te integreren in de arbeidsmarkt.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing in beginsel moet worden beoordeeld op het ogenblik dat zij werd genomen. Het enkele feit dat verzoeker op latere datum alsnog werk heeft gevonden, leidt op zich niet tot de conclusie dat het oordeel, op een eerdere datum aan de hand van de op dat ogenblik door verzoeker verstrekte gegevens, dat verzoeker geen blijk geeft van een reële kans op tewerkstelling in de zin van artikel 40 §4, 1° van de vreemdelingenwet, zou steunen op onjuiste vaststellingen of om die reden kennelijk onredelijk zou zijn. In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker, ondanks de vele sollicitatiebrieven die hij neerlegt, ruim twee jaar werkloos is. Bijkomend wordt gemotiveerd dat hij zich voornamelijk toespitst op sollicitaties die in de lijn liggen van zijn diploma's en dat hij geen blijk geeft van voldoende kennis van het Nederlands zoals voor sommige functie is vereist. Er werd vastgesteld dat er zeer weinig reacties van werkgevers werden voorgelegd. Verzoeker betwist niet dat deze vaststellingen, aan de hand van de stavingsstukken van zijn zoektocht naar werk die hij voorlegde aan het bestuur, onjuist is of kennelijk onredelijk. Het enkele feit dat verzoeker zes maanden na het nemen van de bestreden beslissing werk vond, toont niet aan dat het besluit, op het ogenblik dat zij werd genomen, kennelijk onredelijk was.

Het feit dat verzoeker een stage volgde met goedkeuring van de RVA, doet evenmin afbreuk aan deze vaststellingen. Gelet op het feit dat deze stage op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds sedert 10 maanden was afgelopen, blijkt niet dat het oordeel dat verzoeker geen redelijke kans op tewerkstelling blijkt te hebben, onredelijk zou zijn.

Evenmin blijkt uit het feit dat de ONEM op 4 april 2014 oordeelde dat verzoeker voldoende inspanningen leverde om zich in te schakelen op de arbeidsmarkt, dat het oordeel van de bestreden beslissing onredelijk zou zijn. Uit de bewoordingen van het door de ONEM blijkt dat dit advies enkel betrekking heeft op de inspanningen die hij leverde, niet de beoordeling of verzoeker een reële kans op tewerkstelling heeft in de zin van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt niet dat verzoeker onvoldoende inspanningen zou leveren om werk te zoeken, doch dat verzoeker niet aantoonde, aangezien hij reeds twee jaar vruchteloos blijkt te solliciteren, een reële kans op tewerkstelling te hebben. Bovendien blijkt het door ONEM geformuleerde advies te stammen van na het nemen van de bestreden beslissing en blijkt niet dat verzoeker dit advies ooit aan het bestuur heeft ter kennis gebracht.

Waar verzoeker aanvoert dat de richtlijn 2004/38 niet conform "lijkt" te zijn omgezet in de Belgische wetgeving, blijkt uit de lezing van het genoemde artikel 40, §4, 1°, dat dit een gelijkkluidende bepaling bevat als artikel 14.4 (B) van de richtlijn 2004/38. Waar verzoeker aanvoert dat deze bepaling moet worden gelezen in het licht van de *Antonissen*-rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie merkt de Raad op dat in deze rechtspraak het Hof stelde dat, specifiek wat werkzoekenden betreft, het nuttig effect van het recht op vrij verkeer van werknemers gewaarborgd is zolang het gemeenschapsrecht of, bij gebreke daarvan, de wettelijke regeling in de betrokken lidstaat, de belanghebbenden een redelijke termijn laat om zich op het grondgebied van die lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij hun beroepskwalificatie passen, en om in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven (HvJ C-292/89, *Antonissen*, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, *Commissie v. België*, 20 februari 1997). In de zaak *Antonissen* stelde het Hof vast dat er geen communautaire bepaling is die een termijn stelt voor het verblijf van EU-onderdanen die in een andere lidstaat werk zoeken. Het Hof stelde vervolgens vast dat een termijn van zes maanden zoals die was vastgesteld in de betreffende nationale wettelijke regeling in beginsel niet ontoereikend lijkt om de burger van de Unie in staat te stellen zich in de ontvangende lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij zijn beroepskwalificaties passen, en in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven en een dergelijke termijn geen belemmering vormt voor het nuttig effect van het beginsel van het vrije verkeer. Verzoeker betwist niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij reeds ruim twee jaar werkloos is, noch dat hij ruim acht maanden voor het nemen van de bestreden beslissing werd uitgenodigd de bewijzen van zijn zoektocht naar werk voor te leggen. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat hij niet over een redelijke termijn heeft kunnen beschikken om zich als werkzoekende te begeven op de Belgische arbeidsmarkt zoals vereist door het Hof van Justitie.

Het vierde middel is ongegrond.

4.5.1. Verzoeker voert een vijfde middel aan dat hij toelicht als volgt :

"E. Cinquième moyen : de la violation de l'article 42 bis, §2, 4° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation;

La partie défenderesse a commis une erreur manifeste d'appréciation en s'abstenant de prendre en compte le fait que le requérant était en formation pendant la période du 29.05.12 au 28.05.13 et qu'il conservait donc son droit de séjour pendant cette période en vertu de l'article 42 bis, §2, 4° de la Loi.

Pendant la période du 29.05.12 au 28.05.13, le requérant a accepté d'entamer un stage auprès de l'International Federation of Organic Agricultural Movements EU Group (pièce 10). L'IFOAM est une association qui représente les intérêts du secteur agricole biologique d'après le site du groupe <<http://www.ifoam-eu.org/en/what-we-do-2>>. Or ce stage est en lien étroit avec son emploi précédent comme chercheur dans le secteur agricole à la KUL (pièce 2). Il existe donc un lien de continuité entre l'activité professionnelle précédemment exercée par le requérant et le stage qu'il a par la suite entrepris (voir en ce sens l'arrêt du 21 juin 1988 de la Cour de Justice de l'Union Européenne dans l'affaire 39/86 Lair c. Universitat Hannover au point 37).

Ce stage a été approuvé par la VDAB (pièces 8 & 9) suite à l'introduction d'une déclaration de stage en milieu professionnel sur base du formulaire C45G. Pour pouvoir être effectué avec le maintien des allocations de chômage, un stage en milieu professionnel doit avant tout permettre au chercheur d'emploi d'acquérir une expérience utile pour sa formation (voir en ce sens la note explicative qui figure au formulaire C45G, pièce 28). Le stage qu'a entrepris le requérant constitue donc une période de formation professionnelle.

Dès lors, la partie défenderesse aurait dû considérer que cette formation professionnelle permettait au requérant de conserver son droit de séjour en vertu de l'article 42 bis, §2, 4° de la Loi pendant la période allant du 29.05.12 au 28.05.13."

4.5.2. In de mate verzoeker aanvoert dat hij het recht op verblijf behield gedurende de stage die hij volgde, gaat verzoeker klaarblijkelijk uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt wel degelijk rekening met het feit dat hij stage heeft gevolgd en vernoemt dit element in de motivering. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was de stage evenwel reeds sedert tien maanden afgelopen, zodat verzoeker zich niet nuttig kan beroepen op het behoud van het verblijfsrecht gedurende de stage. Verder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker na het volgen van deze stage verzoeker nog steeds niet tewerkgesteld is. Verzoekers bewering dat geen rekening werd gehouden met deze stage, mist feitelijke grondslag. Het middel is ongegrond.

4.6.1. Verzoeker voert een zesde middel aan dat hij toelicht als volgt :

"F. Sixième moyen : de la violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers , des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du principe de proportionnalité en droit de l'Union européenne ;

La partie défenderesse a failli à son obligation de motiver l'ordre de quitter le territoire pour satisfaire aux exigences de l'article 62 de la Loi et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ainsi que celles découlant du principe de proportionnalité en droit de l'Union européenne.

L'ordre de quitter le territoire constitue un acte administratif distinct de la décision qui met fin au droit de séjour. Ces deux décisions « requièrent une appréciation au regard de dispositions légales différentes et, partant, un examen et une base juridique distincts » (voir en ce sens l'arrêt n° 116 000 du 19 décembre 2013, CCE). Le Conseil a précédemment dit pour droit que « Le constat qu'un étranger ne dispose pas du droit de séjourner plus de trois mois dans le Royaume ou qu'il n'a pas démontré qu'il dispose d'un tel droit, n'entraîne pas automatiquement le constat que cet étranger séjourne de manière illégale dans le Royaume. » (idem).

Force est de constater que la décision attaquée ne permet nullement de connaître les raisons qui ont poussées la partie défenderesse à décider que le requérant devait quitter le territoire. L'ordre de quitter le territoire visé n'est nullement motivé et n'indique pas les éléments de fait sur lesquels la partie défenderesse s'est fondée pour prendre une telle décision sur la base de l'article 7 de la Loi et dès lors l'ordre de quitter le territoire.

En outre, toute mesure qui est prise en application du droit de la libre circulation des personnes doit être prise dans le respect des limites imposées par le droit de l'Union européenne et conformément aux principes généraux de ce droit, notamment, le principe de proportionnalité. Cela signifie que les mesures nationales prises à cet égard doivent être appropriées et nécessaires pour atteindre le but recherché (voir en ce sens l'arrêt du 17 septembre 2002 de la Cour de Justice de l'Union Européenne dans l'affaire C-413/99 Baumbast & R. c. SSHD au point 91). L'absence de toute motivation de l'ordre de quitter le territoire ne permet pas d'établir si ce principe de proportionnalité a été effectivement respecté en l'espèce.

La partie requérante estime que les moyens sont sérieux."

4.6.2. De verwerende partij antwoordt dat verzoeker geen belang heeft bij het middel, daar zelfs indien het bevel om het grondgebied te verlaten zou worden vernietigd, hij niet aantoonde over een verblijfsrecht te beschikken. De verwerende partij zal dan niet anders kunnen, gelet op haar gebonden bevoegdheid, dan verzoeker opnieuw te bevelen het grondgebied te verlaten.

4.6.3. De Raad merkt op dat uit lezing bestreden beslissing blijkt dat deze uitsluitend gemotiveerd is met betrekking tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker kan dan ook worden bijgetreden waar hij stelt dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat met betrekking tot het daarin vervatte bevel om het grondgebied te verlaten. Dit klemde des te meer nu artikel 8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk oplegt om bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 te vermelden die werd toegepast. Waar de verwerende partij aanvoert dat verzoeker geen belang heeft bij het middel aangezien te dezen de afgifte van een bevel een gebonden bevoegdheid betreft, merkt de Raad op dat niet alle bij artikel 7 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen aan het bestuur de verplichting opleggen om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, daargelaten de vraag of het daadwerkelijk om een gebonden bevoegdheid gaat. Het komt de Raad niet toe om na te gaan op welke hypothese van artikel 7 het bevel steunt en aldus in de plaats te treden van het bestuur door zelf een motivering aan het bevel te geven. De Raad vermag thans enkel vast te stellen dat elke motivering ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, ontbreekt. Het zesde middel, dat uitsluitend betrekking heeft op de bevelscomponent van de bestreden beslissing, is dan ook gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd en heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT